

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ ΩΣ ΜΑΣΟΝΟΣ

ΚΑΤΑ τὸ 1887, ποιμαίνωντος τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ζακύνθου τοῦ μακαρίτου ἀρχιεπισκόπου Διονυσίου Λάτα, σκάνδαλον μέγα διετάραξε τὴν Ζάκυνθον καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἱερεὺς τις ὀνόματι Ἰ. Στράτης προσῆλθεν εἰς τὴν Μασονικὴν Στοάν καὶ ἐγένετο Μασόνος. Ἡ «Σιών» τότε, τὸ ἔγκριτον ὄργανον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Λάτα, ἀναγγέλλουσα τὸ γεγονός ἐκείνο, ἔγραφε: «Γνωστὸν ἤδη τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Σιών» τὸ ἐν Ζακύνθῳ πρωτόκουστον ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ γεγονός, νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Στοάν τῶν Μασόνων καὶ γονυπετῆς νὰ ὀρκισθῇ πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχιμασόνου... ποῖος; Ὁρθόδοξος πεντηκοντούτης Ἱερεὺς καὶ ἐφ' ἱκανὰ ἔτη λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου! Ὡ καιροί, ὦ ἦθη!» Καὶ ἡ «Σιών» τότε καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠγωνίσθησαν καὶ ἐπάλασαν κατὰ τῆς Μασονίας καὶ τῶν δικτύων τῆς, ὅσον ἴσως οὐδεὶς τῶν Κληρικῶν μας. Δύναται δὲ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ παρακολουθήσῃ τὸν μέγαν ἐκείνον καὶ ἀληθῶς γενναῖον ἀγῶνα τοῦ μακαρίτου ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου καὶ τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ ἐφημερίδος κατὰ τῆς καὶ εἰς τὰ ἄδύτα τῆς Ἐκκλησίας ἐπιχειροῦσης νὰ εἰσδύσῃ ἐπαράτου Μασονίας, νὰ μελετήσῃ τὰ φύλλα 308—320 τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Σιών».

Ἡδὴ ὁμως, ὅποτε ὁ Σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος καταγγέλλεται δημοσίᾳ ὑπὸ Μασόνων ὡς Μασονικῆς Στοᾶς ἀποτελῶν μέλος, καὶ ὁ λαὸς τῆς Χαλκίδος τεταραγμένος ζητεῖ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν Σεβασμιότητά του καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ ἐν τῇ Βουλῇ ζητοῦνται πληροφορίαι περὶ τοῦ πράγματος, καὶ οὐδὲν σαφές, οὐδὲν πεπαρησιασμένον ἀκούεται, ἀλλὰ «λόγια μόνον μασσημένα» καὶ μάλιστα ὑπεραπολογίαι τῆς Μασονίας ἐν

τῇ Βουλῇ ἀπὸ βουλευτῶν, Μασόνους πάντως, — ἤδη λέγομεν, πλέον ἢ ἄλλοτε καιρὸς εἶναι νὰ φωνάξῃ κανεὶς μὲ ὄλην τῶν πνευμένων του τὴν δύναμιν: Ὡ καιροί, ὦ ἦθη!

Ἠρώτησεν ὁ κ. Στεφανόπουλος, κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 7 Ἰουλίου ἐν τῇ Βουλῇ, τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργῶν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τῶν ἐλευθεροτεκτόνων (ὡς ὀνομάζονται ἐξελθισθέντες οἱ Φραμασόνι), ποῖα μέτρα ἔλαβεν, ἐν σχέσει βεβαίως πρὸς τὰ ἐν Πάτραις γενόμενα καὶ τὴν ἐνοχοποίησιν τοῦ Σεβ. Χαλκίδος. Καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς ἀπαντῶν μὲ μισὰ λόγια, εἶπεν ὅτι τὸ ζήτημα ὀφείλεται εἰς πλάνας καὶ ἐρρίψε μάλιστα βολὴν ἐναντίον τοῦ Σεβ. Πατρῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἴσα-ἴσα ὀφείλεται ἐπαινος διὰ τὸ θάρρος αὐτοῦ τοῦ νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἐν Πάτραις Μασόνων. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Πατρῶν εἶνε τὸ κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Μασόνων, διότι αὐτὸς ἐξεσκέπασεν ἤδη τὴν ἀθλιότητά των καὶ ἐγένετο, ἄκων ἴσως, ἡ ἀφορμὴ νὰ καταγγεῖλθῃ ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις Μασόνου καθηγητοῦ κ. Σαρρῆ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπ. Χαλκίδος ὡς Μασόνος. Δὲν ἔφθανεν ὁμως ἡ κατὰ τοῦ ἐκτελέσαντος πιστῶς τὰ ποιμαντορικὰ χρέη τοῦ Ἱεράρχου κατηγορία ἔπρεπε καὶ νὰ συμπληρωθῇ καὶ διὰ τοῦ ἐπαίνου τῆς Μασονίας. Καὶ ἐνώπιον τῆς ἐθνικῆς Βουλῆς τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων ὁ ἀξιώτιμος κ. Λεβίδης ἀνέλαβε νὰ ὑπεραπολογηθῇ τῆς Μασονίας καὶ νὰ ὑβρίσῃ ὡς ὀπισθοδρομικὸν καὶ ἀνελευθέρους πάντας τοὺς μὴ δυναμένους νὰ χωνεύσῃσι πῶς ἕνας ἀρχιεπίσκοπος ἠμπορεῖ νὰ εἶνε συνάμα καὶ Μασόνος. «Ἄδικον, εἶπεν, εἶναι νὰ ἐπιτιθεταί τις κατὰ τοῦ Σωματείου τῶν ἐλευθεροτεκτόνων ἢ κατὰ Κληρικῶν ἀποτελοῦντος μέρος αὐτοῦ· διότι εἶναι πλέον γνωστὸν ὅτι ὁ τεκτονισμὸς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ διάφορα θρησκευ-

ματα. Ὁ τεκτονισμὸς εἶναι ἔνωσις τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπων πρὸς διάπραξιν ἀγαθοεργῶν σκοπῶν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἄγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀκούσέ τα! Σιωπᾶς Σὺ καὶ δὲν λαλεῖς κατὰ τῶν ὑπονομευόντων τὸ καθεστῶς τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (διότι ἕως τῶρα τοῦλάχιστον τοιοῦτοι ἀπεδείχθησαν ὑπὸ πλείστων εὐσεβῶν καὶ γενναίων χαρακτήρων οἱ Μασόνι) ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν σιωπῶσι· λαλοῦσι καὶ ἐργάζονται· ἐργάζονται συστηματικῶς, ἐργάζονται ὀργανωμένοι διὰ νὰ ἐνώσωσι τὴν ἀνθρωπότητα οὐχὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ ὀνόματι ἐνὸς Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος, τὸν ὅποιον παρέχουσι κοινὸν προσκύνημα εἰς χριστιανούς καὶ εἰδωλολάτρας, εἰς τούρκους καὶ ἐβραίους.

Ἄλλοτε (βλέπε «Σιών» φύλλον 315) ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μασόνων τῆς Ἀνατολικῆς Στοᾶς κ. Ὁθων Ρέντζος, γυμνασιάρχης, γράφων πρὸς τὸν μακαρίτην ἀρχιεπίσκοπον Ζακύνθου Διονύσιον Λάταν ἔνα μὴ τιμωρήσῃ τὸν γενόμενον Μασόνον Ἱερέα Στράτην, τῷ ἔλεγεν: «Ἐπίστημοι Κληρικοί ἐν μέσαις Ἀθήναις καὶ ὑπὸ τὰ δῆματα αὐτῆς τῆς Ἀγιοπάτης Ἱερᾶς Συνόδου ἀκαλύτως ἐμυήθησαν τὰ μυστήρια τοῦ ἡμετέρου τάγματος.» Καὶ ὁ μὲν μακαρίτης Λάτας ἐκάλεσε τότε ταῦτα «ψεύδη καὶ συκοφαντίας κατὰ τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλ' ἤδη τὰ πράγματα ἐρχονται νὰ μᾶς θέσουν εἰς διλημματικὸν πρόβλημα.

Περὶ Κληρικῶν δ' ὡσαύτως λόγου γινόμενου εἰς τὸ Περιοδικὸν τῶν Μασόνων «Πυθαγόρας» (ἀριθ. 12 ἔτους 1882) ἀναγράφονται καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἐὰν δὲν ἐφαίνετο ἀπάδουσα πρὸς τὸ ἱερατικὸν σχῆμα ἡ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἱεραρχῶν μύησις εἰς τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας καὶ συμμετοχὴ εἰς τὰ ἐνδοξα πολεμικὰ ἔργα χάριν τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, — χάριν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς δεσποτικῆς τυραννίας, ἐλπίζω νὰ θεωρηταί εἰς τὸ μέλλον μᾶλλον συνάδουσα ἢ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου μύησις εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐλ. * * * Τ. * * * καὶ σύμπραξις εἰς τὰ ἀγαθὰ εἰρηνι-